

...наш родина науковців і аспірантка інституту прикладної фізики НАН України, коли дослідження

Вікторія Грамм

Пошук

у нас родина науковців : аспірантка інституту прикладної фізики НАН України юлія лебединська

Пошук

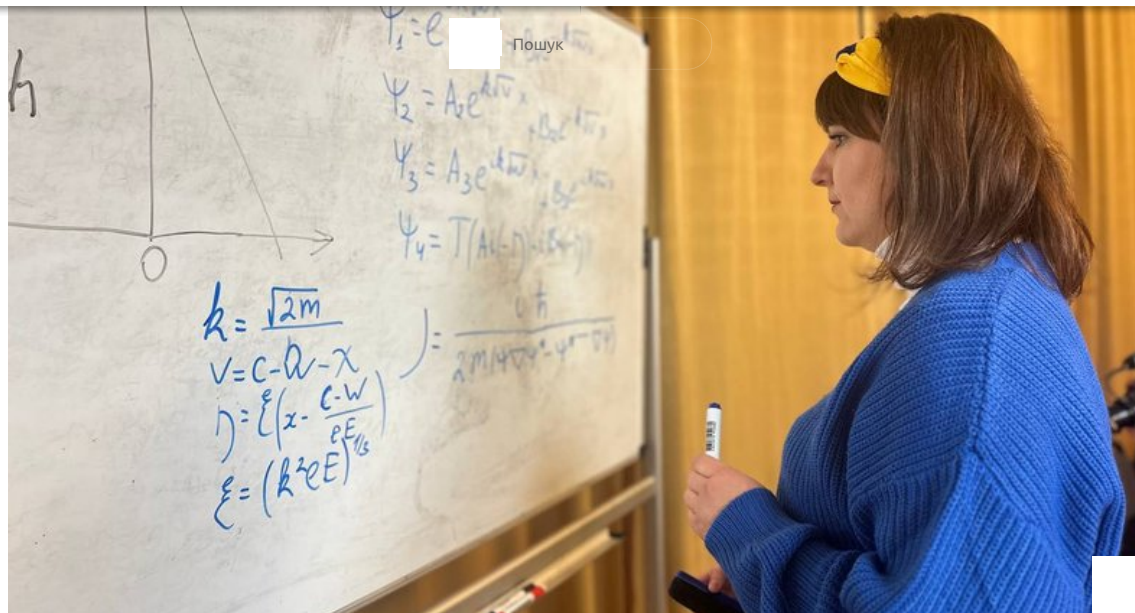

Юлія Лебединська перший рік навчається в аспірантурі Інституту прикладної фізики НАН України, також викладає в Машинобудівному фаховому коледжі у Сумах. Суспільне поспілкувалося з майбутньою науковицею про роботу зі студентами, вибір фаху та поєднування професійної діяльності з вихованням сина.

Ви навчаєтеся в аспірантурі в Інституті прикладної фізики. В чому полягатиме ваш фах та що ви вивчаєте ?

Я навчаюся перший рік за спеціальністю 104 "Фізика та астрономія". Вона стосується запобігання виникненню пробоїв у прискорювальних структурах. Суть роботи полягає в тому, що якщо в нас є прискорювачі заряджених частинок, і якщо нам потрібно дізнатися з яких частинок складається певна речовина, нам потрібно надати їх великих енергій, розігнати, зіштовхнути, потім виникне певний удар і ці частинки розпадуться. Ми можемо дізнатися на які ці частинки розпалися. Але інколи виникає блискавка, яка може завдати пошкоджень цьому прискорювачу.

Наша робота полягає в тому, щоб не було цих блискавок, щоб не було такого витoku енергії, і запобігти їхньому виникненню, щоб пристрій міг далі функціонувати без проблем

Юлія Лебединська. Фото: Суспільне Суми

А якщо не вдається запобігти виникненню, то що втрачається ?

Так може зламатись пристрій. Уявляєте, ми так розігнали й вся енергія, яку розігнали, вона, наприклад, влучає в стінку. Пристрій вже може так певний час не працювати і потрібно буде ремонтувати. Тому це дуже важлива тематика в нашому дослідженні.

Ким ви зможете працювати після того, як вже здобудете фах ?

Я зможу працювати науковцем, я можу працювати викладачем. Якщо в мене буде бажання працювати за кордоном, я можу за кордоном у їхніх закладах: наукових, освітніх.

У вашій галузі є брак спеціалістів ?

У нашій галузі дуже не вистачає спеціалістів, тому що виникла така тенденція, що на нашу спеціальність вступає мало абітурієнтів. Наш заклад готовий працювати, готовий приймати до себе аспірантів, студентів. Також незадовго до навчання в аспірантурі, в Інституті виконують певні тематики, дослідження, готуючи для себе майбутніх аспірантів.

...

Юлія Лебединська. Фото: Суспільне Суми

Після закінчення аспірантури, які подальші плани ?

Перш за все, це починаючи з маленьких кроків. Це публікація статей, я б хотіла в досить гарних журналах. Таких "скопусних" , це в мене така є мета. Потім звісно навчання, воно в мене буде ще тривати відносно довго — три роки. І кінцева мета — це захист дисертації доктора філософії. Це повинна бути така величезна подія на моєму життєвому шляху на яку я дуже-дуже довго чекаю.

У 2014 році ви вступили до Сумського педагогічного університету і здобули фах вчительки фізики, математики та астрономії. Хто вплинув на вибір професії ?

Перш за все, напевно, вплинула моя сім'я. Я хотіла бути педагогом, але як звичайна дитина я не знала ким точно я хочу бути. Родина порадила піти навчатися на фізико-математичний факультет. Коли я подавала документи, мені дівчина із вступної комісії сказала: "Мені здається, що в тебе буде гарно фізика йти. Я б тобі радила вступати на фізику". І дійсно, я її дослухалась, подала документи на фізику, і всі ці роки навчалась за спеціальністю "Фізика".

...

Архівне фото Юлії Лебединської

Чи були моменти, думки коли хотілося все кинути, бо дуже складно ?

Моменти виникали, думки виникали неодноразово. Дійсно було складно, у нас навіть гімн на фізматі був такий: “Навчання тут немов жажливий сон, але в серці моїм фізмат”.

Навчатися було складно, але це було потрібно. Якщо я скажу, що дійсно давалося легко, це буде брехня. Проте воно того вартувало.

А в чому саме полягали складнощі ?

Було багато матеріалу, який мали опрацювати. Нам потрібно було опрацювати безліч матеріалу і за спеціальністю, і з психології, і з педагогіки, мови — великий профіль. Але надалі дійсно, коли почали переходити на свою спеціальність, тоді вже стало трішки легше.

У вас є старша сестра, яка теж поєднала своє життя з точними науками. Це теж вплинуло на ваш вибір ?

Так. Моя старша сестра навчалася в Київському політехнічному інституті. І вона вплинула також на формування моєї такої кар'єри.

Вона ж теж наразі продовжує займатися наукою ?

... політехнічному інституті.

Пошук

Юлія Лебединська. Фото: Суспільне Суми

Ви майбутня науковиця, а вона вже науковиця. Така родина науковців.

Так, у нас родина науковців. Мій чоловік науковець, сестра мого чоловіка науковець — працює в Сумському державному університеті. Нас дійсно науковців таке коло.

Під час навчання у Сумському державному педагогічному університеті були різні конференції. Зокрема саміт у Польщі, який був присвячений жінкам у науці.

Це був саміт жінок у науці, називався Women in Tech summit. У мене була можливість одного

... наскільки це було потужно, наскільки мотивовано було для роботи. Різні представники компаній представляли свій досвід, вони мотивували студентів йти до них навчатись, щоб було заохочення до роботи.

Я побачила енергетику від жінок. Наскільки жінки можуть працювати, наскільки це вже не стереотипно, що вони можуть відходити від тих стереотипів. Дійсно займатися наукою і вже не мати такого клейма.

Архівне фото Юлії Лебединської

Наразі ви також викладаєте в Машинобудівному фаховому коледжі СумДУ. Вам 26 років, різниця у віці зі студентами не така вже й велика. Це перевага, недолік чи взагалі не впливає ?

З мого досвіду, взагалі не впливає. Мені зі студентами цікаво. Сподіваюсь, якщо мені з ними цікаво, то і їм зі мною теж. Я думаю, це не залежить від віку, це залежить від зацікавленості тому, що я люблю підтримувати зв'язок зі студентами. Спілкуватися з ними не тільки про свою тематику, не тільки про фізику, з й інколи вони до мене з певними питаннями також

сприймають так.

...

Пошук

Ви викладаєте у коледжі третій рік. За час роботи вирахували певні принципи викладання, підходи до студентів ?

Студента потрібно любити. Без іншого ніяк. Якщо ти не любиш дітей, викладання, якщо немає поваги до студента — не вийде більш ніякої роботи. Я, перш за все, їх люблю. Я люблю з ними працювати, мені з ними цікаво, я від них заряджаюся енергією і це мене в подальшому мотивує.

Архівне фото Юлії Лебединської

Попри навчання на аспірантурі, роботу викладачкою, також ви займаєтесь репетиторством, і окрім цього у вас є маленька ще й дитина — син. Як ви все це поєднуєте ?

У мене є мій синочок Олександр. Намагаюсь все поєднувати дякуючи своїй сім'ї. В мене дуже продуманий графік.

... роботодавці знали, що в мене є мала дитина. Вони коли мене брали на роботу, узгоджували графік, щоб мені було : не бути з дитиною. І викладати, і працювати, і що тільки можна робити, щоб графіки підлаштовувати. І кожен роботодавець і в Інституті прикладної фізики, і в Машинобудівному коледжі, вони йшли мені на певні такі поступки, щоб мені було зручно з дитиною. Тому що це в мене тоді ще грудна дитина була, коли я йшла на роботу.

І ми з чоловіком можемо скласти графік, коли він може бути з дитиною, коли я з дитиною — чергуємо з ним.

А зараз наприклад, коли чекаєш під садочком дитину на випадок повітряної тривоги, я ж можу перевіряти роботи студентів. Поєднання ? Поєднання. Взяти ноутбук і готуватися до пар.

У вас є сподівання, що син буде науковцем ?

В мене немає сподівань. Я не знаю, ким він буде. Це його шлях, його вибір буде. Я не знаю, як воно в подальшому, але зараз я налаштована на те, щоб не керувати ним, а якщо можна, дати рекомендації: які є професії, і з яких професій він може вибрати.

Пошук

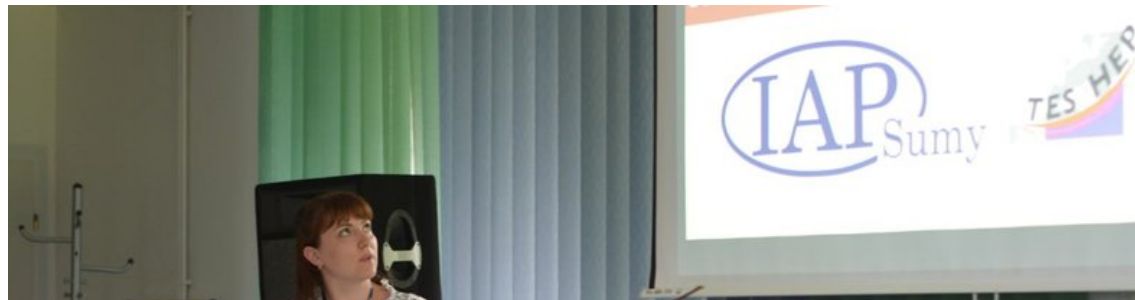
Ваш чоловік Сергій Лебединський науковець, працює в Інституті прикладної фізики. Це перевага, що маєте спільні професійні інтереси ?

Ні перевага, ні недолік. Ми вже це сприймаємо як належне. Так, інколи існують певні стереотипи: “Ой, він там за неї щось там робить, і чи хтось робить”. Ні, це не так.

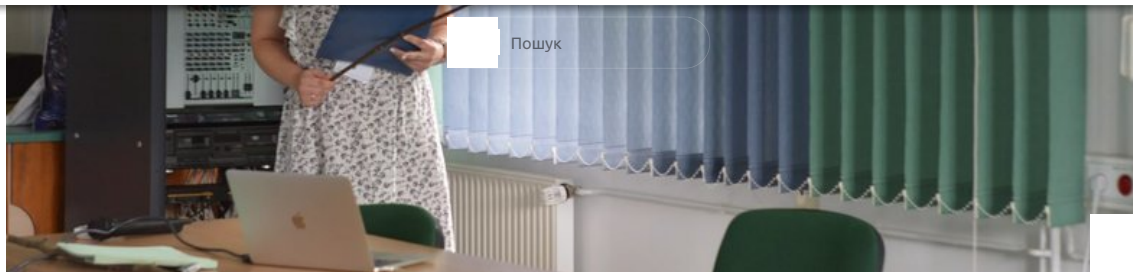
Якщо людина добивається певного успіху, за неї не може хтось добитися. Тобто людина повинна бути сама, щось зробити, бо без цього не можна. Тому ми з чоловіком більше сприймаємо цей факт, що ми допомагаємо одне одному. У нас співпраця, у нас тандем. Ми йдемо по життю допомагаючи одне одному в чому тільки можемо.

Виникає ситуація — мені потрібно виступити на семінарі. Я виступаю й він, наприклад, в той час з дитиною. Коли потрібна порада, я йду до нього із запитаннями: “Скажи, будь ласка, а там я правильно сказала, чи я там правильно зробила?”. Він мені там: “Так, правильно”. Або там: “Ні, наступного разу подумай, можливо отак щось треба зробити”. Я можу звернутись відкрито за тією порадою і можу відкрито почути, як і слова підтримки, так само почути певні такі зауваження у свій бік. І дійсно які мені потрібні.

У нас в цілому такий більш європейський принцип сім'ї. Не виникає питань, якщо необхідно мені було поїхати на конференцію. Я чоловіка залишала вдома з дитиною і з песиком. В нас не виникало такого запитання: “А чому я повинен, чи чому буду?”. Ми це чудово розуміємо, якщо партнеру необхідно для кар'єри, для роботи, для себе. І коли вже у нас народилася дитина, трошки межі розширилися. У сім'ї потрібно, перш за все, говорити.

...

Архівне фото Юлії Лебединської

Я до себе відчуваю максимальну повагу, але є знайомі дівчата в яких немає такої підтримки ні від сім'ї, ні від чоловіка, ні від роботодавця. Вони не можуть такою підтримкою, так би мовити, похизуватися як я. Але я максимально стараюсь більше допомагати тим дівчатам, у кого такої можливості немає. Мені кажуть інколи: "Чому ти так досить щиро на це реагуєш? Чому ти так?". Тому що я за дівчат висловлююсь, які не можуть висловитись з певних причин.

Хто з науковиць для вас приклад?

Для мене досить гарний такий приклад — Ярослава Профатілова. Вона наша колега, яка працювала в ЦЕРНі, зараз вона знаходиться в Уппсалі. Вона з нами продовжує співпрацювати, я з нею брала участь в певних конференціях, знайома особисто і дуже рада цій зустрічі. Для мене ця дівчина такий гарний мотиватор.

Що б ви побажали дівчатам, які ще вирішують поєднувати своє життя з наукою чи не поєднувати? І що побажали б собі 16-річній?

Собі б я побажала поєднувати. Але іншим дівчатам я б побажала робити так, як вони відчують. Тобто якщо вони не відчують тяги, не відчують жаги, не відчують підтримки — вони просто не витримають. Тому якщо немає у дівчат певної такої сили тут продовжувати навчатись, то вважаю, що їм потрібно на себе орієнтуватись. Чи зможуть вони, чи настільки вони сильні витримати таке велике навантаження. Але звісно я б хотіла, щоб у нас дівчат-науковців, фізиків було більше.

...

Юлія Лебединська. Фото: Суспільне Суми

Ви з чоловіком не думали про те, аби переїхати в інше місто ? Чи вам подобається Інститут прикладної фізики і взагалі Суми для життя ?

Я з маленького села Салтикове Конотопського району. І нас возили сюди на екскурсію в театр ім. М. Щепкіна, на вистави тощо. І першого разу коли нас привезли, я прямо закохалася в Суми. Вони мені дуже сподобались. І коли тоді ставили запитання де я буд навчатись, я батькам сказала, що я саме хочу Суми. Вони мені запропонували інші міста — Київ, Харків, але я не хотіла.

Мені Суми подобаються, по цей день їх люблю. Я Суми обожнюю, вони мені зручні, комфортні, це моє місто. І з чоловіком не будемо ми нікуди переїздити, дай Бог, яка ж може бути ситуація в країні... Але ми продовжуємо жити та працювати тут. Як можна більше корисного зробити для міста.

ЧИТАТИ ЩЕ

30 років у науці. Біологиня з Сум Вікторія Гарбузова про молекулярно-генетичні дослідження